

ogsaa medgif, og der blev saaledes til Rest 76,000 Rd., hvilket er den Gjæld, som Havnekassen har og som tynger haardt paa den. Den høitærede Minister siger, at det kun var de 45,000 Rd., som tyngede paa Havnekassen, men det er naturligtvis hele Gjælden, som tynger paa den, thi de Enge, som Havnekassen er i Besiddelse af, har den jo faaet ved at give andre Enge, som den eiede i Forveien, i Stedet for. Ribe Havnekasse har saaledes en Underbalance af 76,000 Rd. foruden de 30,000 Rd., som den skylder Ribe Kommunekasse, og som denne har maattet tilskyde. Jeg tror vistnok, at den ærede Minister ikke ser Sagen rigtig, thi ellers vilde han ikke komme til det Resultat, at det kun er de 45,000 Rd., som nu tynge paa Havnekassen, og at det kun var dette Beløb, som udgjorde dens Gjæld, fordi de havde Eng for Resten. Den ærede Minister siger, at der er Valuta for Pengene, og at Kommunen saaledes kan gjøre sig betalt, naar den vil, af disse Enge, og det er jo ganske vist, men naar man tager fra en Mand Alt, hvad han har, og sælger Rub og Stud og siger: Nu skylder Du ikke Mere, saa spørger jeg: Hvad skal da en Mand arbejde sig videre frem med? Den høitærede Minister vil dog indrømme, at saa har Havnekassen ikke Mere at arbejde med. Jeg skal ikke forfølge Sagen videre, thi jeg tror, at hvad jeg kunde have at sige, har jeg sagt saa tidt og ofte, men det er desværre ikke blevet hørt eller i alt Fald taget til Følge. Det er derfor, som jeg tidligere har tilladt mig at sige, ligesom gaaet ind af det ene Dre og ud af det andet, men jeg vil dog nu bede det høie Thing og navnlig den ærede Minister om at lægge sig Sagen lidt alvorlig paa Sinde, og jeg kan da forsikre, at det aldrig vil fortrydes, hvorimod jeg er overbevist om, at det ville fortrydes ved at gaa i den modsatte Retning. Dersom nu ogsaa det i Dag stillede Vædringeforslag bliver forkastet, saa tillader jeg mig at sige, hvad jeg har hørt udtale — den ærede Ordfører for Forslagsstillerne har allerede flaaet paa denne Streng ved Sagens 1ste Behandling og flere siden — nemlig om at flytte Toldgrændsen ned til Kongeaen. Fristeren er der og Fri-

stelserne ere ikke smaa og selv Røvere kunne jo ogsaa være ædelmodige, især naar de derved finde deres Fordel. Man taler om, at Preussen kunde komme og sige: Du har det ikke godt hos Din Moder; tag ud og tjen hos Fremmede, kom til os, saa skal Du faae baade Kjøretøier og Seiltøier; og vi kjende nok den gode Jord, det sidste, Danmark eier af den flæsvigste Marss, og vide, hvad den er værd; vi skulle nok sætte Sluser og Dæmninger for den, saa at Indsejlingen kan blive til Ribe, og Du ikke trænge til Din Søster Søbjerg. Det skjærer mig i Hjertet, naar der tales saaledes, men, mine Herrer, de kunne tro og være visse paa, at Ribe snart kunde blive forandret til en tydsk By, naar de, der nu besidde Byens Grunde, blive nødte til at sælge dem, men det vilde være tungt for en By som Ribe; thi jeg forsikrer Dem, mine Herrer, om, at der ikke er nogen By i Landet mere dansk end Ribe. I Krigsaarene 1848-49 saae man endog fattige Folk i Ribe lægge deres Brød og Klædningsstykker paa Vognene til de danske Soldater, da Rygtet lød, at de manglede Saadant; hele Byen var barrikaderet, og baade Oldinge og Unglinge vare bevæbnede og beredte paa at offre baade Liv og Gods for det danske Hus. Men naar man nu behandler Byen saa stiftmoderligt, kunde det vel være, at naar Frisstellerne og Fristerne blive for stærke, kunde det ske, som det vilde være forfærdeligt at tænke sig. I 1864 var det ligedan; Ribe ligger der, saa yderlig og maa tage Stodet af for hele Sjyllands Vestkyst. I 1848—49 forhindrede Byen, at Frisklarerne trængte frem, og bevirkede, at de bleve holdte helt ude af Landet. Der kom den ene falske Stafet efter den anden med Underretning om, at de røvede, brændte og plyndrede; men det affrækkede ikke Ribe, der alligevel fortsatte sine Forsvarsforanstaltninger. I 1864 stod Ribe imod de Kontributioner, der bleve udfærvne. Hvis man havde udbetalt de Summer, som Sjenden fordrede, hvad vilde saa Staten ikke være kommen til at betale? Hvad der en Gang var blevet betalt, havde man vel neppe faaet igjen; thi Ulven slipper ikke let sit Bytte. Jeg skulde ikke have sagt dette, hvis der ikke var blevet gjort saa stærke Indvendinger